

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2024 r.
sprawy **Ł.W.**, skazanego za popełnienie przestępstw
z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii
i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie,
z dnia 15 maja 2024 r., sygn. akt II AKa 293/23,
utrzymującego w mocy, wobec tego skazanego,
wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie
z dnia 29 maja 2023 r., sygn. akt II K 31/22,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego Ł.W. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z dnia 29 maja 2023 r., sygn. akt II K 31/22, uznał oskarżonego Ł. W. za winnego szczegółowo opisanych w wyroku przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej: u.p.n.) w zw. z art. 56 ust. 1 u.p.n. w zb. z art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. (pkt I), art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 12 § 1 k.k. (pkt II), art. 55 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 55 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 12 § 1 k.k. (pkt III), art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. (pkt IV). Po połączeniu kar jednostkowych, wymierzonych za poszczególne przestępstwa, Sąd orzekł na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. karę łączną w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności oraz 400 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda (pkt V).

Tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy w Koszalinie uznał za winnych popełnienia przestępstw także oskarżonych: J. P., A. W., A. K. oraz M. G..

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Ł. W., w której zarzucono szczegółowo opisane naruszenie art. 7 k.p.k., art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.k., art. 28 k.k. oraz rażącą niewspółmierność kary, Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 15 maja 2024 r., sygn. akt II AKa 293/23, utrzymał w mocy, wobec oskarżonego Ł. W., wyrok Sądu I instancji.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego Ł. W., zaskarżając go w całości, zarzucając rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

„1) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 453 § 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu zarzutu apelacyjnego dotyczącego błędnej oceny dowodów (podniesionego w apelacji obrońcy Ł. W.), w związku z bezpodstawnym zakwalifikowaniem pisma drugiego obrońcy Ł. W. z 22.03.2024 r. jako niedopuszczalnego (spóźnionego) i w konsekwencji bezzasadne pominięcie argumentacji uzasadniającej pierwotny zarzut apelacyjny, przy jednoczesnym dostrzeżeniu przez Sąd Apelacyjnych uchybień Sądu Okręgowego właśnie w zakresie oceny dowodów, co ostatecznie doprowadziło do sytuacji rażąco niesprawiedliwego utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego;

2) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu zarzutu rażącego naruszenia prawa do obrony oskarżonego na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym, co ostatecznie doprowadziło do sytuacji rażąco niesprawiedliwego utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Koszalinie wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. ze względu na jej oczywistą bezzasadność.

W pierwszej kolejności za bezzasadny należało uznać zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 453 § 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. Sąd odwoławczy prawidłowo uznał, że pismo drugiego obrońcy skazanego Ł. W. z dnia 22 marca 2024 r. nie stanowi apelacji jako wniesione po upływie terminu przewidzianego w Kodeksie postępowania karnego. W tym sensie pismo nie mogło być uznane ani za apelację, ani za jej uzupełnienie, gdyż zawierało szereg nowych zarzutów. Oskarżony może jednak poza terminami wskazanymi w art. 445 k.p.k. składać „wyjaśnienia, oświadczenia i wnioski”, co następuje w trybie art. 453 § 2 k.p.k. Skorzystanie z tego uprawnienia nie rodzi jednak takich konsekwencji jak „wnioski i zarzuty” zawarte w skutecznie wniesionych apelacjach. Wymaga się, by w kolejnych pismach zawarte były tak istotne dla rozstrzygnięcia sprawy argumenty (np. w powiązaniu np. z treścią art. 440 k.p.k.), że sąd odwoławczy powinien był je uwzględnić, a ich pominięcie miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku, mogłoby stanowić rzeczywisty zarzut kasacyjny (zob. postanowienie SN z dnia 3 stycznia 2019 r., sygn. akt III KK 208/18).

Wbrew twierdzeniu skarżącego, Sąd odwoławczy nie uchybił treści art. 453 § 2 k.p.k. przyznającemu stronom prawo do składania na piśmie lub ustnie wyjaśnień, oświadczeń i wniosków. Sąd Apelacyjny w Szczecinie odniósł się bowiem zarówno do zarzutów apelacyjnych (s. 4-12 uzasadnienia wyroku), jak i do treści pisma

obrońcy z 22 marca 2024 r. (na s. 12-21 uzasadnienia wyroku, a zatem bardzo szczegółowo i obszernie). W tym kontekście nie ma racji skarżący wskazując w treści zarzutu, że Sąd odwoławczy zakwalifikował pismo jako „niedopuszczalne (spóźnione)”. Sąd odwoławczy ponadto – wbrew sugestiom skarżącego – nie pominął argumentacji zawartej w treści pisma.

Odnosząc się do drugiego zarzutu należy wyraźnie podkreślić, że Sąd odwoławczy odniósł się do kwestii potencjalnego uchybienia treści art. 440 k.p.k. W uzasadnieniu należycie wykazano, z jakich powodów nie doszło w sprawie do naruszenia prawa skazanego do obrony (przyznaje to zresztą sam skarżący na s. 5 kasacji). Nie sposób zatem twierdzić, jak czyni to skarżący, że doszło do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., bowiem racje przemawiające za niezasadnością argumentacji zawartej w piśmie zostały szeroko omówione w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego. Sąd odwoławczy uzasadnił należycie, że kwestia naruszenia prawa do obrony w sprawie nie może prowadzić do uznania orzeczenia Sądu I instancji za rażąco niesprawiedliwego. Jednocześnie w kasacji skarżący nie uzasadnił w jakikolwiek sposób, by zachodziła w sprawie rażąca niesprawiedliwość wyroku Sądu I instancji, która zobowiązywałaby Sąd odwoławczy do wydania odmiennego rozstrzygnięcia. Sam fakt braku kontaktu obrońcy ze oskarżonym, brak konsultacji co do koncepcji obrony nie może świadczyć *a priori* o rażącym naruszeniu prawa oskarżonego do obrony. Tymczasem o naruszeniu art. 440 k.p.k. przez Sąd odwoławczy można twierdzić jedynie wówczas, gdy Sąd ten zignorował lub nie zauważył oczywistych i bezspornych uchybień popełnionych przez sąd niższej instancji, które mogły naruszyć zasadę sprawiedliwej represji prowadząc do rażącej niesprawiedliwości orzeczenia tego sądu. Ta „rażąca niesprawiedliwość” w rozumieniu art. 440 k.p.k. musi być nie tylko oczywista - a więc widoczna na pierwszy rzut oka, ale także powinna charakteryzować się poważnym ciężarem gatunkowym uchybienia (zob. np. wyrok SN z dnia 2 października 2024 r., sygn. akt V KK 251/24). Tego rodzaju naruszeń skarżący w sprawie jednak nie wykazał, co czyniło kasację niezasadną w stopniu oczywistym.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

t.n

r.g.